

דעאל רודריגז גארסיה

רצח את אלוהיו והתאבד

שיכור מהרים ורוח

כָּאן שְׂרָאִיתִי עָסִיס כְּזֶה דֶּק
מִן הַדֶּק בְּכָל אֲוִיר. וְהֵינּוּ
נֶאֱסָפִים. אֵשׁ חוֹתָה וְאֵנוּ גָחִלִים.
וּמִשְׁפַּךְ הַמְּלִים מַעַל מִסְתַּחֲרָר עַל קֶדְקֵד.
כָּאן גִּזְרֹתִי עַל עֲצָמֵי תַעֲנִיּוֹת
וְהַגּוֹף הַחַל נִדָּף בְּרוּחַ
מִפְּשִׁיט עוֹר עוֹר פֶּסֶה אַחֵר פֶּסֶה.
קוֹלֵעַ הַיּוֹת בְּשִׁבּוּעָה חֲמוּרָה.

כָּאן צָבָעוּ תַחֲנוּנֵי רְקִיעִים בְּצַבָּעִים עֲזִים מְמוֹת,
כָּאן הֵייתִי נוֹסֵעַ וְחוֹזֵר. מְטָרָף עַל הַיָּם עַל הָאָרֶץ,
תְּלוֹי מִהַשְׁמַיִם, מִתְנוֹדֵד עַל אֲדָמָה, כָּאן הֵייתִי מִשְׁלִיךְ
עֲצָמֵי אֶל דְּרָכִים בִּהֵן תְּמִיד עֲרַפֵּל וְאֲנִי
נִגָּשׁ בּוֹ. מְקַף אֵי הַבְּנָה שֶׁל הָר בּוֹדֵד.
תּוֹפֵס יֶלֶד בְּבֵית הַמְדָּרֶשׁ
זוֹקֵף אֶצְבָּע, אוֹמֵר לוֹ: הִנֵּה אֲמַצֵּעַ הַחַיִּים.
נִטָּה יָדָהּ. עוֹג עוֹגָה. הַפֶּךְ לְתַנּוּן, לְנַחֵשׁ,
לְמַלְאָךְ.

כָּאן הֵייתִי מוֹתֵחַ תְּפִלוֹת שֶׁל צֶלֶף.
כָּאן נִתְּתִי עֵינִי בַתְּלִמִּידִים הַנֶּרְדָּמִים
בְּשַׁחֲרִית שֶׁל שְׁבֻעוֹת.
כָּאן בְּבֵית הַחֲזָה הִרְעִישׁוּ
מִפּוֹלוֹת שְׁהִרְהִבְתִּי לְנִצָּחַ
לְמַקְהֵלָה פְּתָאוּמִית שׁוֹבֶת־לֵב.
וְאֲנִי עַר עַד כָּאֵב
וְהָעוֹלָם מִתְּכַלֵּה וְכֵלָה
וְהָעוֹלָם עוֹרֵג וְלוֹהֵב
נִשְׂרָף בְּעֵינֵי הַגְּדוֹלוֹת.

אָבֵל רַק בְּעֵינֵי נִשְׂרָף הָעוֹלָם.
אָבֵל רַק בְּעֵינֵי הוּא הָיָה.

רצח את אלוהיו והתאבד

"ירושלים, שני צעירים נמצאו מתים בדירה בשכונת טלביה" (23.11.19)

"ירושלים, שתי צעירות נמצאו סמוך למבנה ברחוב בית הדפוס כשהן

ללא רוח חיים" (20.1.20)

מיִשְׁהוּ רִצַּח אֶת אֱלֹהָיו

וְהִתְאַבֵּד.

אֶת מַחְזִיקָה בְּעֵדִינוֹת

וְשׁוֹאֵלֶת

כִּמָּה זֶה כּוֹאֵב.

אֶת נִוְהָרֶת.

זוֹ הִיד שָׁבָה אֲנִי כּוֹתֵב.

אֲחֵרֵי חֲצוֹת הַקֶּר מִתְגַּבֵּר,

בְּלִילוֹת בְּהֶלֶת גְּרוּטָאוֹת

עַל גַּגּוֹת. הָרוּחַ עוֹבֵר.

עֹכְשׁוֹ הַכּוֹאֵב מְדַבֵּר.

מִתְיָשֵׁב בְּנִפְשׁוֹ

לְסִפֵּר.

אוֹ לֹא לְסִפֵּר.

שָׁמְעוּ צַעֲקוֹת.

אוֹ אוֹלֵי הוּא הָרִים אֶת יָדוֹ

פֶּעַם. אַחֵר כֶּךָ הָרַעַם

בָּלַע בְּאַחַת אֶת קוֹלוֹ.

לְבַדּוֹ. מוֹל מַעֲקוֹת

הַתִּישָׁב בְּנִפְשׁוֹ.

לְהוֹתֵר אוֹ אוֹלֵי

לְוִתֵּר. הָרוּחַ נוֹשֵׁב.

שָׁמְעוּ. צַעֲקוֹת.

אָבֵל מִי חָשֵׁב

אָבֵל מִי חוֹשֵׁב.

רִצַּח אֶת אֱלֹהָיו וְהִתְאַבֵּד.

בְּכֹל מוֹתוֹ הוּא אָהֵב

אוֹתוֹ. כִּמְעֵט וְאֶפְשָׁר

הָיָה לְרֹאוֹתוֹ.

בַּחֲלוֹן הַנִּפְתָּח

בְּוִילוֹן הָרוֹעֵד.

שיחה ממתינה

לצבי

שוב אתה. לא עונה.

שוב אתה. כמו תמונה ישנה

מסתגר. מודד במרחק מדיק

את כל גרגרי האבק.

אתה לא מוחה

במחטה את כל מה

שהצטבר.

עוד ערב עובר,

ועכשיו זה אתה.

אוסף רעש לקונכיות קטנות

ומסדר מתחת המטה,

מנקה את העינים שדבקו בקירות,

בודק את האויר הנכנס אליך

בנשימות הקצרות.

האויר. מי נתן לו רשות.

עוד ערב עבר. מאחר.

המספר שחיגת אינו מחבר.

ומה יאמרו האנשים,

האדמה שבלעה את פיה,

הפנסים הנדלקים כשיוֹרד

הערב במדרגות ליד

דלת בלי שלט,

ליד אבא בלי ילד.

מי נתן לו רשות?

שוב אתה לא

עונה לי בהודעות אוטומטיות

מאגרפות ויפות.

"אני באמצע משהו,

שלח הודעה".

באמצע. מה אתה

עכשו?

שוב אתה. לא עונה

לפעמים כבר נדמה

שתזמין את הכאב שבא

להתישב. אבל אתה חושב

בצורה הגיונית. כמו אז שכור

שהזמנתי לך מונית.

שמרת חזק כל הנסיעה

והקאת רק בחוץ.

שוב אתה חושב

דברים יכולים להשבר

במהירות מסוימות

הכאב עם כל הכבוד

יכול לחכות.

הדקות. הדקות מתארכות.

יום ועוד יום

אמרת. חמש שנות נשואים ראשונות,

גיהנום. אבל אחר כך תראה.

ראיתי. איזה עניון נפלא

אז היה לנו. ואתה

לא עונה.